Jaargang 1 - nr. 3 - 18 november 2025

Monnikenbond

Literair blad rond de RV-bijbel

DE STRIJD TEGEN DE HARTSTOCHTEN - 2

Een nieuwe christen krijgt drie opties. Er wordt gezegd : Je kunt katholiek worden, protestant, of slavisch. Die leven met elkaar in oorlog. Er is ook een vierde optie, wordt er dan gezegd : de monastiek. Dat is een lijn die door alle drie heenloopt. De andere lijn is Laodicea, het stadse, daar moet je niet wezen.

Als jonge monnik kom je dan terecht bij de monnikenvaderen zoals Eckhart von Hochheim (1260-1328), ook gewoon Eckhart genoemd. De jonge monnik wordt geleerd wat het betekent om zijn vader en moeder achter te laten. Het betekent je oude beelden achter te laten, je te ontledigen, niets meer van jezelf te hebben. Dat staat er ook bij, namelijk dat je jezelf moet verlaten, jezelf moet verloochenen. Men moet oude voorstellingen van religie, en oude begeertes en eigenschappen loslaten. In de woorden van Eckhart is dat ook het verloochenen van de zintuigen. Men moet juist naar binnen leven, niet naar buiten, niet al rennend door de zintuigen tot de schijnwerkelijkheid gaan. Het ware leven is in het innerlijk.

We moeten hierbij zeggen : Stilte moet voortgedreven worden door de vreze des Heeren, maar die vreze moet ook gezuiverd worden door de stilte, opdat het geen aardse vreze zal zijn. Daarom moet deze vreze verdiept worden, en moet men wedergeboren worden in de vreze des Heeren.

Eckhart stelt dat we niet moeten werken zomaar vanuit liefde of vreze op zich, maar dat ze bij elkaar horen. We moeten hierbij opmerken : vreze is liefde, want je wil niet buiten God raken, of God verliezen, en daarom vrees je. Gebrek aan vreze is dus een gebrek aan liefde. We leven niet door sluwe vrezeloze emotie die het ego voortstuwt, maar door godvrezende, godlijdende en godstrijdende empathie. Liefde drijft wel de lagere vrees van het ego uit, de aardse vrees, vrees om het ego te verliezen, vrees om er niet meer bij te horen, vrees om de goedkeuring van anderen te verliezen, vrees om niet meer op de troon te zitten. Leg al je kronen en tronen af, kom tot de ontlediging, maar die is alleen in de sobere vreze. Wij moeten testen op Pniël, ten bloedens, zwetens en tranens toe, totdat het ego sterft en niet meer op de troon zit, en God ons over neemt. Dat is een gevecht, dat is een worsteling. We moeten daar elke vleselijke neiging, begeerte en hartstocht achterlaten. Dat is een strijd tegen zelfvertrouwen en zelfverzekerdheid, tegen zelfvleierij. De monnikenvaderen onderwezen over hoe deze harstochten te overwinnen. Er moet een verzet zijn, een offensief, als toetsmiddel, niet zomaar ontlediging op zich.

Eckhart wees erop dat de krachten van de ziel teruggedreven moeten worden door inspanning. Het Koninkrijk der hemelen breekt zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar, noemde Eckhart.

We kunnen hierbij opmerken dat dit het toetsende verzet moet zijn. Het is een belangrijke schakel. We kunnen niet zomaar van niets tot niets gaan. We moeten een ontmoeting hebben met de toetsende geestelijke oorlog. Strijd om in te gaan. Bewerk uw behoudenis met vreze en beven. Een ander medicijn tegen de zonde is er niet. Het moet diep gaan. Men moet niet in romantische emotie-religie wegzakken. Er staan teveel vijanden op de loer.

Schakel-ontlediging is dus van belang, in de zin dat als de vrees-schakel er niet is, of niet voldoende is, dan kom je in de New Age terecht, in overromantische religie die het hart verblindt. Dan ga je aan de geestelijke drugs. Dat gevaar ligt er ook voor monniken, dat ze ergens vastgroeien. Dat ze geestelijke zoetekauwen willen worden, die de tucht en de vreze haten, in plaats van de zonde. Dat kan

heel subtiel gaan. Men moet oppassen voor ‘zalverige prediking’ die schakels missen, want daardoor komen de hartstochten binnen om de mens te binden. Het is dus van belang om als monnik een geestelijke pelgrim te zijn en hermiet, als hermitatische monniken, hermitische monniken, en het geestelijke lijden, vrezen en strijden niet te verzaken.

Je hoeft niet letterlijk naar een klooster te gaan. Je bent zelf een klooster, en je kunt je huis tot klooster maken. Onze huizen mogen tot kloosters worden. Zorg dat je genoeg natuur om je heen hebt.

TERUG NAAR HET MONNIKENTIJDPERK

Ik droomde dat ik bij de vader in zijn wagen was. We reden door weiland gebied met was bos hier en daar, natuurgebied. Hij had aardappels gegeten maar een aardappel was in zijn keel blijven steken en hij had ademhalingsproblemen. Ik heb hem toen bij zijn buik gegrepen en heel hard er tegenaan gedrukt, zodat de aardappel naar boven kwam. Daarna kwamen er veel meer aardappelen naar boven die ook allemaal vast hadden gezeten. Wat betekent dit ? God wil dat we teruggaan naar het monnikentijdperk, naar de natuur, en zal alle verstoppingen doorbreken. De kerk is vastgelopen, maar we moeten terug.

De dag erna kreeg ik een droom dat er oude boeken waren en er was een plaatje van schapenfokkerij en schapenslacht. Dat is wat de kerk nu is. Ik was er met een oude buurjongen. Hij zei ook dat het moest stoppen en dat het ontmaskerd moest worden. Men eet schapenvlees in de kerk. Er zijn vele herders die huurlingen zijn. Ze willen groter worden, maar het Woord zegt om minder te worden. Het gaat niet om de kerkgroei cijfers, om de statistieken, maar om de herbronning, dat de schapen een doorgang hebben, terug naar de weide. Ze zitten nu vast in de fokkerijen van de stad. Er moet dus een grote uittocht komen, maar die is allereerst in het onderwijs, in het hart. We moeten allereerst zelf terug naar het monnikentijdperk.